

Sona
Vəliyeva

Ağlama, şəhid balası

***(Bir şəhidin yeganə övladı atasının
məzarı üstə hönkürtüsü ilə
üsyən edirdi)***

Ağlama, içim göynədi,
Çəkə bilmərəm bu yası.
Tanrı da taxtında təkdi,
Ağlama, şəhid balası.

Ağlama, torpaq sərindi,
Ovudar, kiridər dərdi.
Torpaq qurban diləmişdi,
Tanrı sevdiyin göndərdi.

Ata başımıza tacsə,
Vətən tacdan da ucadı.
Atan qoruyan torpaqdan
Çinar kimi sən ucaldın.

Ağlama, sən tək deyilsən,
Bu dərdi ellər çəkəcək.
Torpaq bir şəhid qanından,
Min-min oğul göyərdəcək.

Bu uşaqlıq mənimdi

Uşaqlığını uşaq ikən ehtiyaca
xərcləyən adam.
Uşaq ikən böyüyən, böyükləşən
Zəhmətin, ehtiyacın kürəsində
bişən adam,
İçimi sözlərin göyüm-göyüm
göynətdi.
Alnına uşaqlığı doğulmazdan
əvvəl yazılmayan
adam.
övladına özün uşaqlığını
calaq edib, uzatmaq
istədin.
“Uşağın uşaq qəlbini sıxma” -
dedin.
Gözlərində nisgilli üsyən
gördüm.
“Bu mənim uşaqlığımdı” -
dedin.
Mənim alınmayan oyuncaqlarıma,
gözüm qalan güllü köynəyimə
gəlib çıxmayan ata payıma,
ömrümə yazılmayan uşaqlığıma,
sən Allah, toxunma, dedi gözlərin.
İçində solan qönçə-qönçə
arzuların gördüm təzədən
çiçəkləyir,
toxunmağa haqqım çatmadı.
Bir ata həsrəti, ata zəhmi
övlad istəyiylə qucaqlaşdı.
Donub qaldım.
Ehey, qadınlar, analar,
Göylər parça-parça olar,
hey dağılar.
Ya da ən böyük günah
sayılar.
Atasız böyüyən ataların
övladının qəlbinə toxunmayın,
siz Allah.